

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

נמצא בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

**וְלֹא יִקְרָא עוֹד אֶת שְׁמֵךְ אֲבִיךָ וְהָיָה שְׁמֵךְ אֲבִיךָ כִּי אַב הֶמְנוּן גּוֹיִם נִתְתַּיֵּךְ: וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים אֶל אֲבִרְהָם שְׂרִי אֲשֶׁתְּךָ לֹא תִקְרָא אֶת שְׁמִי שְׂרִי כִּי שְׂרָה שְׁמִי:** (בראשית יז, ה, טו)

במדרש רבה (פמ"ח) מובא: ויֹאמֶר אַבְרָם הֵן לִי, אִמֶר ר' שְׁמוּאֵל בְּר' יִצְחָק, הַמְזוּל דּוֹחֵק וְאֹמֵר לִי אַבְרָם אֵין אַתָּה מוֹלִיד. אִמֶר לוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּדַבְרֵךְ אַבְרָם אֵינוֹ מוֹלִיד אַבְרָהָם מוֹלִיד, שְׂרִי לֹא יִלְדָה שְׂרָה תֵלֵד, עַכְלָל.

ובגמרא (יומא פג:) מובא מעשה: ר"מ ור' יהודה ור' יוסי היו הולכים בדרך. ר' מאיר היה בודק בשם האדם אם נאה הוא, אם כעור, ר' יהודה ור' יוסי לא היו בודקים בשם. כשהגיעו לאותו מקום, ביקשו להתארח ואירחו אותם. אמרו למארח, מה שמך? אמר להם, כידור. אמר (ר"מ לעצמו), אני מבין משמו שאדם רשע הוא, שנאמר (דברים לב. ט) 'כִּי דוֹר תִּהְיוּכֹת הַמָּה'. ר' יהודה ור' יוסי הפקידו בידיהם את ארנקם, ור"מ לא הפקיד בידיהם אלא הלך והניחו בבית הקברות סמוך לקברו של אביו של כידור. נראה אביו של כידור בחלום לכידור ואמר לו. תבוא תיקח את הארנק המונח ליד ראשי. למחרת סיפר כידור את החלום לחכמים. אמר לו ר"מ, חלום של ערב שבת אין בו אמת (אמר לו זאת בשביל דחיתו שלא יד יגועל ארנקו). הלך ר"מ ושמר על מקום מחבוא ארנקו כל אותו היום עד צאת השבת, ובצ"ש לקח את ארנקו. למחרת אמרו החכמים לכידור, תן לנו את ארנקנו. אמר להם, לא היו דברים מעולם. אמר להם ר"מ, למה לא בדקתם בשמו? אמרו לו, למה לא אמרת לנו זאת?! אמר להם, כשאני בודק בשם הוא משום חשש, אך לא מחזיק את האדם לרשע. פיתוהו והכניסוהו לחנות, וראו עדשים על שפמו (שאריות המאכל שאכל). הלכו ונתנו זאת סימן לאשתו, בכדי שתחזיר להם ארנקם, ואכן השיבה להם ארנקם. כשחזר כידור לביתו ושמע מאשתו שהשיבה להם ארנקם, קם והרגה. וזהו ששנינו, מים ראשונים האכילו בשר חזיר, מים אחרונים הרגו את הנפש. ולבסוף היו מדייקים החכמים בשם. כשהגיעו לאותו בית ששם המארח 'בלה', לא נכנסו אצלו, אמרו, נשמע משמו שרשע הוא, דכתיב, (יחזקאל כג-מג) 'ואמר לבלה נאופים', ע"כ.

והגאון מוילנא כתב בביאורו לפס' 'חנוך לנער על פי דרכי' (משלי כב. ו) וז"ל: חנוך וגוי'. כשהוא עוד נער ואז גם כשיזקין לא יסור. והעניין כי האדם א"א לו לשמור דרכו, כלומר מזלו שנוול בו כמ"ש האי מאן דבצדק יהיה כבר צדקו כו'. וכשנולד במזל רע אז ע"ז נתנה הבחירה ביד האדם שיוכל לאחוז במזלו לאיזה דבר שירצה להיות או צדיק או רשע או בינוני וכמ"ש במסכת שבת האי מאן דבמאדים יהיה שופך דמים אר"א או מהולא או טבחה או לסטיס. וזכר אלו הגי' והוא לפי שמזלו מורה שיהיה שופך דמים, אך בבחירתו יוכל לבחור באלו הגי' או מהולא והוא צדיק שעושה מ"ע או טבחה הוא בינוני או לסטיס והוא רשע שופך דמים כמשמעו, וז"ש שאול באחת ולא עלתה לו דוד בשתים ועלתה לו. והעניין הוא כי בדוד נאמר והוא אדמוני והוא במאדים ולכך טעה עליו שמואל בעת שראה קלסתר פנים והוא העביר מידותיו בכל, ואף שאלו הגי' לא העביר, מ"מ עלתה לו כמ"ש כל המעביר על מידותיו כו' ודוד כבר הרבה צדק להעביר על מידותיו משא"כ שאול שניא בו בן שנה שאול כו' כבן שנה שלא טעם כו' והוא מעביר מידתו הטוב לרע בדבר אחד ולכן אף בא' לא עלתה לו. וז"ש חנוך לנער ע"פ דרכו, דרך מזלו וטבעו כן תחנכהו לעשות מצות ואז גם כשיזקין לא יסור ממנה, אבל כאשר תעבירוהו על מזלו, עתה ישמע לך מיראתו אותך, אבל אח"כ בעת יסור עולך מעל צוארו יסור מזה כי א"א לו לבר מזלו, עכ"ל.

למדנו שהשם של האדם גורם וגם מזלו גורם, ואחד משפיע על השני דהא בהא תליא. ואף שאמרו חכמים ישראל מעל המזל, כבר פירשוהו, שבכח תפילתם הם מסוגלים לשבר המזל. וכמו שאנו אומרים בתפילת הפרנסה, ואם המזל הורה עלינו וכו' ואכמ"ל. כל זאת העלינו לידע עצה וחכמה, כיצד להתמודד עם כל ילד וילד. שכאשר אדם ידע דרך מזלו והשלכות שם בנו, נדע אל נכון להדריכו ולכוונו. וכבר כתב הגר"מ מאזוז שליט"א בהסכמתו לחיבור 'גלגל המזלות' להגר"מ מזרחי וז"ל: וגם הגידו בפני אנשי אמת שהדברים צודקים וקולעים אל השערה בכשמונים אחוז, כי לפי חודש הלידה ישתנו מזגי הנוול ותכונותיו וטבעיו כידוע. ואע"פ שהרמב"ם הרחיק האצטגנינות באגרת תימן ובחיבוריו, מכל מקום כתב שהאצטגנינים קולעים בחלק מהדברים (מאשר ולא כל אשר). לכן ראוי לכל אחד לחזק את תכונותיו הטובות ולשפר את מגרעותיו ע"פ ספר זה.

היום בס"ד יתחברו ספרים (שמחבריהם כשרים) הכותבים מהן טבעיו של כל שם ושם, ודבר זה יכול לעזור מאוד. דוגמא לזה: אליהו, נמשך לרוחניות. דוד, תוסס ופעלתן וכו'. (וכבר היו פעמים שכאשר הורים אמרו לנו את שם בנם, התפלאו שכבר ידענו את טבעיו בלי שנכירו ונדעו. וזאת מפני שידענו ששם זה משפיע עליו כד וכו'. כמ"כ כדאי לשבח את הילד על ידי שמו, ששמו מסוגל לדברים טובים. כגון: יהודה, לגבורה והודאה. ראובן, לתשובה. אהרון, לשלום וכו'. וגם לאידך גיסא. כאשר הילד לא יתנהג כראוי לומר לו, לא מתאים המעשה אשר עשית, לשמך. דוגמא: אהרון, יש לך שם של צדיק אהרון הכהן שהרבה שלום וכו'. ויש עוד להאריך ולהרחיב, אך קצרה היריעה, וכל אחד ילמד הדבר וישמש בו בחכמה ובתבונה, ויהי ה' עמו.

יתברך ממקור הברכות מוריני ורביני הרה"ג **יחיאל גרפי** שליט"א מרא דאתרא דשפעת נה עמל בהרצליה. אשר מלבד עידודו ותמיכתו בנו, אף מעשה אחרים למען חיזוק וקיום הת"ת. ירפאן ה' מחוליו, ויאריך ה' ימיו בטוב ושנותיו בנעימים, וירבה גבולו בתלמידים כאין מספר לרובים, אצ"ר

מחידושי רבותינו

זהו אמרו אל אברם (בראשית יד. יח)

פתרונות לשבת 'נח'
אחודה חידה! חיל סנחריב מת ע"י שריפה, אך לבושם נשאר שלם היות ואביהם שם שמר על כסות אביו חם. הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו.

אזרח חיה!
בשמה בהיפוך אותיותיה
תמצא מעשיה והשלכותיה
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

תכף אחרי הפרד לוט. שהיה מחכה מתי יפרדו. וזהו שהקדים מלת והי לאמירה: שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם. וכן כי את כל הארץ אשר אתה רואה לך אתננה ולזרעך עד עולם. וכתוב קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך לבדך אתננה. ולא זכר כאן ולזרעך. אבל גבי יעקב כתיב ופרצת ימה וכי (לקמן כח יד). וגבי יצחק כתיב גור בארץ הזאת כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל (לקמן כו א). ולכן צריך להבין משמעות המקרא, ולדעת ענין חלוקי ההבטחות שניתנו לאברהם ליצחק וליעקב.

אמנם אפשר לומר שהבטחה שניתנה לאברהם אבינו שנאמר שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם צפונה ונגבה וקדמה וימה, ורק את כל הארץ אשר אתה רואה לך אתננה ולזרעך. וחזר ואמר לו קום התהלך בארץ כי לך לבדך אתננה, ומיעט כאן ולזרעך. וידוע שנתיידי לצאת מאברהם יצחק וישמעאל, וכולם נקראו זרעו. ולפיכך כתיב (כי) לך [אתננה] ולזרעך, דהיינו יצחק, שנאמר כי ביצחק יקרא לך זרע (לקמן כא יב). [ו]מה שנאמר לך אתננה, ר"ל שהרשות בידו לחלק נכסיו לבניו. מכאן אמרו רבותינו ז"ל שהמחלק נכסיו לבניו דבריו קיימים (בבא בתרא קכז). ועיין בפירושו לקמן פרשת חיי שרה על פסוק (כה ה) ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק, ופרשת ויחי על פסוק (מח א) ויברך אותי. ומנין שנאמר לאברהם שלא יהיה חלק לישמעאל ובני קטורה בארץ הקדושה. ממה שנעשה אברהם אבינו אחרי כן, שנאמר (לקמן כה ו) ולבני הפילגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות, דהיינו חלק להם שטרי קרקעות שהיו לו בארץ קדם, ושלחם מעל יצחק בנו בעודו חי. נמצא שמשמעות המקרא לך אתננה, לבדך. ולזרעך, היינו יצחק. ועוד, גבי יצחק כתיב כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל (לקמן כו א) בלבד, מפני שנתיידי לצאת ממנו עשו. ולכן נאמר ליצחק שתי פעמים הארצות האל (שם, ובפסוק ד שאחריו) כלומר שעשן יירש ארץ שעיר שהיא סמוכה לארץ ישראל. ולפיכך כתיב הארצות, שתיים במשמע, שהן ארץ כנען וארץ שעיר, שהיתה ארץ פוט אחי כנען (עיין בפירושו לקמן פרשת וישלח על פסוק (ח א) אלה בני שעיר החור). והקב"ה נתן לישראל את ארץ כנען, ונתן לעשו את הר שעיר, בשביל שיעקב ועשו יצאו מבטן אחד תומים ואחים, שנאמר לא תתעב אדומי כי אחיך הוא (דברים כג ת). ועיין בפירושו לקמן פרשת וישלח על פסוק (לו ו) ויקח עשו את נשיו וגוי, ובמה שציינו שם בהנחה. אבל גבי יעקב שנקרא ישראל וישורו, נאמר לו והיה זרעך כעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה (לקמן כח יד ועיין בפירושו שם). וגם כן כתיב בבואו, כי את כל הארץ אשר נתתי לאברהם וליצחק לך אתננה ולבניך (לקמן לו יב). וצריך להגיה ואת הארץ אשר נתתי לאברהם וליצחק לך אתננה ולזרעך אחריו אתן את הארץ. והמקרא הזה כלל בו כל ההבטחות שניתנו לאברהם [ו]ליצחק, כולן שייכים לישראל ובניו: קום התהלך בארץ. ואברם לא עשה זאת המצוה באותה שעה, ורק ויאהל אברם ויבא וישב. ולכן סמוך לזה,

המשך בעמוד הבא

לרפואת דוד בן יאיר בתוך שכחע"י

ערכה של שעה

רבותינו הפליגו בשבחה וערכה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות החול, כלשון הזוהר הקדוש סוף פרשת "שלח" – לך: "זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין".

רבינו מרדכי שרעבי התבטא פעם באזני מקורביו ואמר, "שעה של לימוד תורה ע"ד הפשט ביום שבת, שוה ללימוד שנה שלימה ביום חול. ושעה אחת של לימוד זוהר וקבלה ביום חול, היא כמו שנה של לימוד פשט ביום חול. לימוד קבלה זוהר ביום שבת במשך שעה שוה ללימוד שבעים וחמש שנה בימות החול".

(דרך צדיקים עמ' 291)

א"ה. ומזה בין נבין יופי מנהג אבותינו הקדושים נע"ג, אשר נהגו בכל שבת לפתוח את לימודם בקריאת הזוהר, ואח"כ לומדים שאר לימודים, וכמ"ש מרן הגר"י רצאבי בשע"ה (סי' ס"ז הי"ח) וסיים שם בזה"ל: כי אף מי שאינו מבין, יש בו סגולה נפלאה לזכך הנשמה. וכן אמר המשורר מהר"ר שלום שבזי זיע"א (בשירתו המתחלת ביום שבת אשבח), 'בקבלה וסוד תפתח, תהא חן נגמלי'.

פניני הלכה

טעם אמירת קדושה בתפילת ערבית של-מוציא שבת קודש

כתב מהר"י"ץ בעץ חיים (ח"א דף קמט) וז"ל:

סדר קדושה להבדיל בין קדושת אלודיינו יתי ויתי לשאר קדושות כי הוא מובדל ומפרש מגי עולמות בייע עייכ לעומתם משבחים גי"פ קדוש. ועל כי קדושת שבת חמורה משאר קדושת י"ט לא נתקן אלא אחר קדושת שבת לבד (סדה"י וחמ"י): ואני הצעיר שמעתי בילדותי עוד טעם נכון על זה והוא דאי בזוהר חדש שהעולם מתקיים ועומד על לי צדיקים בכל דור כמ"ש ואברהם היו יהיה לגוי גדול. יהי"ה בגימי לי וכשאין לי צדיקים כביכול א"א לעולם להתקיים. ועובדא דרשב"י ובנו שם בזוי חדש יוכיח דבעא קב"ה למחריבה לעלמא על דלא אשתכחו תלתין זכאין בדרא לולי הרשב"י שעמד בפרץ כמוזכר שם המעשה באורך: והנה הקדושה היא לנו במקום הצדיקים להגין כאז"ל עלמא קאים אקדושה דסדרא לכן אנו אומרים במ"ש סדר קדושה להשלים לי קדושות בשבוע שהיא לנו במקום לי צדיקים ע"כ.

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת
מרת חביבה בת רחמה
אוחנינה ע"ה תנעב"ה

לעילוי נשמת
מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכון, תנעב"ה

מהליכות אבותינו

מעשה בית דין

ידוע שורת הדין וההלכה, שיש פעמים שהבית דין מצריך את הנידון להישבע, וכך עשו אבותינו הקדושים בתימן. וזה סדר צורת השבועה אשר היתה בעיירת 'גיבלה' בתימן כפי שהעלה בספר 'שרשרות גבלות' (עמ' 49) בזה"ל:

בהתחייב אדם שבועה, לפי פסק בית הדין שהיה ב'גיבלה', היו מביאים את החייב שבועה (ברצונו כמו) לחצר בית הכנסת, מושיבים אותו על מסת המתים, שמים ספר תורה בחיקו, והוא מזהר שוב ושוב פעמים רבות אם לאחר כל האזהרות לא נתפשרו בעלי הדין ביניהם, היו הדיינים ועוד מספר זקנים משביעים אותו, והוא אומר "אמן" כל הטקס הזה נועד להרתיע ולזעזע את הנשבע בשם, כדי שלא ישא את שם השם לשוא.

ומעשה סופר בדורנו (דורם של הורי), שלאחר שנשבע אותו החייב, הלך לביתו והחל להלחם עם מלאך המות שנגלה אליו, והיה אותו החייב מטיח את אגרופיו באויר וקירות פעמים רבות, עד שכרע ונפל ובאותו היום נפטר ונקבר סיפור זה סופר על משפחה שידועה לנו, ואף אותו האיש מוכר לנו מילדותנו, אך את סיבת מותו לא ידענו.

צורה דומה של הַשְּׁבָעָה היתה בצנעה המקור להשבעה זו הוא בתקנת רב פלטיי גאון שמובאת בתשובת הגאונים (מוסאפיה, תרכ"ד), ובה מתואר סדר ההשבעה: וכשמתחייב אדם שבועה, וביקשתם להשביעו, יוציאו ספר תורה, ויכינו אותו על הקללות הכתובות בתורה ויביאו מיטה שנושאין בה מתים ויפרסו עליה כלים שהם פורסים על המתים, ויציאו שפרות ותינוקות של בית הכנסת, ויביאו נאדות נפוחים וישליכו אותן לפני המיטה, ויאמרו בית דין לאותו אדם שמשביעין אותו: הוי ידע שלמחר אותו האיש מושלך כנאדות הללו, ומביאין תורנגולין, ומדליקין נרות, ומביאין אפר, ומעמידין את האיש שנתחייב שבועה על האפר, ותוקעין בשופרות, ומנדין אותו בפניו ואומרים לו: אתה פלוני בן פלוני, אם יש לפלוני עליך ממון זה ואתה כופרו, כל הקללות הכתובות בספר הזה ידבקו בו ומנדין אותו לפניו כל הנידוי כולו, ותוקעין בשופרות, ועונין התינוקות וכל העומדים שם אמן ע"כ.

(ד. א.) ויהי בימי אמרפל מלך שנער. אפשר לומר כיון שראה הקב"ה שאברהם ישב באלוני ממרא, מיד העיר את רוח המלכים לעשות מלחמה גדולה ורחבה, ויקחו גם כן את לוט בשבי, בכדי שיצטרך אברהם אבינו לקום ולרדוף אחריהם, שבאמצעות זה יתקיים מאמר השם יתברך שאמר קום התהלך בארץ (לעיל ג. יז), כדי להחזיק בה לבניו לעתיד. וגם כן תצא השפעת כחו בפועל בעולם, ובה יזכה זרעו לעתיד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל כח האב ניתן בבו (לא מצאתי לשון כזה. ואפשר שכוונתו הוא דתנן בפרק ב' דעדות משנה ט', האב זוכה להן בנוי ובכח ובעושר וכו', ע"כ. ועיין בפירושו לקמן פרשת וישב על פסוק (ז. ב.) 'אלה תולדות יעקב יוסף'. ועיין עוד בפרשת וירא על פסוק (כא. א.) 'וגם את בן האמה לגוי אשימנו').

דע שלא תאמר שהתורה ספורית חס ושלום, אלא כל מלה ומלה יש בה שרשים ויסודות ודרך ארץ. לפי שרבותינו ז"ל הקשו ואמרו, ראויה התורה להכתב מהחדש הזה (שמות יב ב.). ותירצו [שני תירוצים]. האחד, משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים (תהילים קיא ו.). והשני, שכל ספר בראשית מדבר בדרך ארץ, ויש בו שרשים ויסודות לעולם. וכאן כתיב ויהי בימי אמרפל מלך שנער [וכו'] עשו מלחמה את ברע מלך מדום ואת ברשע מלך עמורה שנאב מלך אדמה ושמאבר מלך צבונים ומלך בלע (לקמן פסוק ב.). הרי שהם החמשה שמרדו על כדלעומר בלבד, שנאמר ששים עשרה שנה עבדו את כדלעומר ושלש עשרה שנה מרדו (לקמן פסוק ד.). הרי הדברים אמורים בענין מלך סדום ומלך עמורה ומלך אדמה ומלך צבונים ומלך בלע, הם שמרדו על כדלעומר ולא עבדוהו עוד. אבל השלשה המלכים האחרים מה שייד להם להתערב בדבר ולהכות את הרפאים ואת הזוזים ואת האימים ואת החורי ושדה העמלקי והאמרי. וגם כן כתיב 'כל אלה חברו אל עמק השדים' (לקמן פסוק ג.), והכוונה להלחם רק בסדום ועמורה, שנאמר 'וינוסו מלך סדום ועמורה ויפלו בעמק השדים' (לקמן פסוק ז.). ולכן המקרא קצר.

ולעניות דעתי נראה ליישב, שמאחר שאמר השם יתברך לאברהם 'קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה' (ג. יז), והוא עשה לו אהל באלוני ממרא, דהיינו על יד הפרדסים, וישב שם. (וטכף לזה העיר השם ב"ה רוח בלב הארבעה המלכים הגדולים, שהם אמרפל אריוך כדלעומר ותדעל, שנתחברו ונעשו יד אחת להלחם ולכבוש את המקומות שמרדו בהם. והתחילו להכות את הרפאים, ובתוכם הזוזים והאימים והחורי, ואחרי כן שבו אל עין משפט ויכו העמלקי וגם את האמרי, שהם שייכים לשלשה מלכים מתחילה, שהם אמרפל ואריוך ותדעל. ובאחרונה באו כולם לעזרת כדלעומר להלחם עמו בחמשת מלכי סדום ועמורה וכו'. והוכרחו לצאת ולערוך עמהם מלחמה, ולא יכלו לעמוד נגדם, ונפלו בעמק השדים. והארבעה מלכים לקחו את כל רכוש סדום ועמורה, ובתוכם לוט ורכושו בן אחי אברם, וילכו. 'ויבא הפליטי ויגד לאברם העברי והוא שוכן [באלוני ממרא] וכו' (לקמן ג.). וכיון ששמע כי אחיו נשבה, מיד עמד וזירז ילידי ביתו שלש מאות ושמונה עשר, מנין שְׁיִיחַ, דהיינו תפלה. וגם כן הלכו ענר אשכל וממרא עמו. 'וירדף אחריהם עד דוי', וגם כן רדפם 'עד חובה'. וכל הענין סיבה אלודיית כדי שיתקיים פסוק 'קום התהלך (ג. יז), וּמַלְתּוֹ יִאֲגַדְלָה שִׁמְךָ' (יב ב.). 'לעושה נפלאות גדולות לבדו כי לעולם חסדו' (תהילים קלז ד.).

(יעדות ביהוספי למר"י יצחק הלוי זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

הזקן העלום (ח"ב)

והנה הוא יושב במקומו הרגיל ורגליו מכוסות, על ההדום הקטן שלפניו מונח התפלין שעדיין פשט אותו ולא הספיק לקפל רצועותיו, לידו כלי רחצה, ובכלי קטן שארית ארוחת הבוקר שאכל. ר' סלימאן חבשוש אסף את המטלטלין של הרב הגלמוד והיתר טפלו בקבורתו. משהתחילו ברחיצתו הבחינו בכתב שהיה כתוב בדם על כף ידו וניסו לפענח את הכתוב, ואולם היד והדם היו צהובים מדאי וגם המים טשטשו את הכתוב. מלויים אחר מסתו לא נמצאו באותה שעה לבד מתשנה. בבית הקברות היו כמה קברות חפורים שהיו מכוסים. ביקש הקברן קבר ראשון ולא מצא, קבר שני ולא מצא, חיפש ברחוק מקום ומצא. עודם מטפלים בקבורתו, והנה ראו איש זקן זר ושק על שכמו הולך וקרב אליהם, בלי אומר ודברים ניגש ההלך אמר צידוק הדין, השכבה לנפטר וקדיש ופנה לדרכו. הזקן לא אמר כלום ולא ענה על שאלות העומדים מי הוא, מאין בא ולאן הוא הולך. אכן גדול היה רבי שלום בחייו וקדוש בפטירתו.

(חכמי יהודים בתימן עמ' פ"ח)

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,
יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

לרגל מלאת שנה לפטירת
המרא דאתרא דאליכין
מוהר"ר חיים עזני זצ"ל אשר
היה מתומכי הת"ת
הגיע חתנו הרה"ג אלחנן
אביזמר שליט"א לת"ת ומסר
שיחת חיזוק לתלמידים מדרכיו
והנהגותיו של הרב זצוק"ל

חכמי תימן

הרב אברהם ב"ר משה ערוסי זצ"ל
נולד בכ"פ באן בשנת תרל"ח.
שנות ילדותו עברו עליו
במחוקות. בצנעא למד אצל הרב
יחיא ב"ר ח'מדי. גדול בתורה
ובקבלה, סופר ומשורר. הוסמך
על ידי רבינו יצחק הלוי.
תקופה קצרה שימש שליח בית
דין צנעא לפקח על השוביים
בערי תימן וכפריה. עלה לארץ
ישראל בשנת תרפ"ג. כאן
הירבה להוכיח על ההתרשלות
בשמירת התורה והמצוות ביחס
לתימן, ובכך עורר עליו את
קנאת הבריות. אבל לא נרתע
ולא נסוג, אף שנאלץ משום
כך לנדוד ממקום למקום. חיבר
כחמישה עשר חיבורים, ביניהם
"תועפות ראם" על התורה,
"אור לישרים" על מסכת אבות.

נפטר בי"ז
אדר א'
תרצ"ה

חוגגים בגן
מסיבה לרגל התחלת חומש בראשית

התודה... הברכה...

לידידינו החשוב והנכבד מוקיר
תורה ולומדיה,
ומסייע רבות לתלמוד תורה,
והוא צניע ומעלי,
ובמעלליו יפרי ויסגי
ה"ה שלמוח קרואני הי"ו
יהא רעוא שיוכה לראות ברכה
במעשה ידיו, וכל זרעו ילכו
בדרכי אבותינו, ויאריך ה' ימיו
בטוב, ויצליח בכל דרכיו, ואל
הבריות לא יזדקק הוא וזרעו
אחריו, ושמו הטוב ילך לפניו,
ויהיה צדיק כנח בדורותיו, וכל
זרעו יהיו מגדולי הדור וחכמיו,
אנ"י

הערות, הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
Nahari@enativ.com

לזש"ק
יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזש"ק
שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה